РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Гадсон

Одинадцять років тому

У такі дні я розумів, чому сімдесят три відсотки кандидатів на навчання в школі плавців-рятувальників не проходять випробування. У мене лишалося два літа, щоб упевнено потрапити до тих двадцяти семи відсотків, які його пройдуть.

У День пам'яті[1] на південному узбережжі Кейп-Коду на мене чигали двометрові хвилі з білосніжними шапками й ризик переохолодження. Можливо, кепсько й складно, але для тренувань така погода була ідеальною.

Двадцять хвилин тому мене накрило втомою, ще за десять хвилин прийшло виснаження, і я швидко наближався до повного краху. Одначе мав протриматися ще п'ять хвилин. Ще сто метрів — і я поб'ю свій особистий рекорд на таких хвилях, тож я не збирався зупинятися, поки не досягну цієї позначки.

Триста секунд загалом були нічим.

Я сконцентрувався на диханні, опустив голову й плив уперед, рахуючи кожну секунду. На двісті одинадцятій я вдихнув чистої солоної води й закашлявся, вирвавши загубник, щойно

---

[1] Memorial Day — національне свято США, відзначається щорічно в останній понеділок травня, присвячене пам'яті американських військовослужбовців, що загинули у всіх війнах і збройних конфліктах, у яких США брали участь. (*Тут і далі прим. перекл.*)

звільнився від хвилі, яка накрила трубку для підводного плавання.

— Гадсоне! — крикнув Ґевін ліворуч від мене, вимикаючи двигун семиметрового рибальського човна, якого наш батько з любов'ю називав своєю четвертою дитиною, хоча, враховуючи вік судна, він мав би вважатися його першою дитиною. — На сьогодні досить.

— Мені треба ще тридцять метрів для особистого рекорду, — озвався я, рухаючись по воді через наступну хвилю.

— Тобі треба запхати свою дупу в човен, поки хвилі не стали ще вищими, — відповів він, стоячи біля керма й дивлячись поверх сонцезахисних окулярів, попри похмуре небо. — Ти виснажений. Тридцять метрів не пропливеш.

— Іди до біса. — Я вставив загубник і приготувався рушити знову, тільки щоб довести, що впораюся.

— Це похмілля вбиває мене, і якщо ти не хочеш, щоб на наступному тренуванні за штурвалом була Керолайн, то краще лізь сюди, поки мені не довелося повернутися знову в цю течію. — Ґевін підійшов до корми, поки човен дрейфував, тоді нахилився, відстебнув розгойдану верхню частину драбини й зіштовхнув її у воду.

От чорт. Він не жартував.

Наша старша сестра була ще тією квочкою, тож ніколи б і не подумала відвезти мене в таке море, а це означало, що з особистим рекордом доведеться почекати. Я погріб до човна, відчуваючи, як розчарування зігріває мене. Дочекавшись синхронізації підйому й падіння корми з хвилями, я піднявся по драбині з трьома щаблями.

— Я скучив за тобою і радий, що ти вдома, але ти ще той гівнюк. У мене ж майже вийшло. — Я переліз через вузький

настил для купання на застелене рушником сидіння й витягнув драбину. Тато вбив би нас, якби ми не дбали про цю вицвілу шкіру. Човен знову хитнуло, коли я зривав з обличчя маску, а тоді й каптур мокрого гідрокостюма, і кидав їх у чорний брезентовий мішок біля ніг Ґевіна.

— Ти зробив мені боляче, братику. — Він саркастично торкнувся своїх грудей і вхопився за спинку капітанського крісла на наступній хвилі. — Поїхали додому: я так хочу вислухати повчання, над яким тато працював цілий день. Мені б не хотілося, щоб після всіх старань він не мав перед ким виступити.

— Тато просто... — Мені забракло слів, як і тоді, коли Ґевін оголосив про своє рішення вранці посеред кафе наших батьків.

— Розчарований тим, що я кидаю коледж, — пояснив Ґевін. — На відміну від Керолайн, яка зуміла отримати диплом, хоча була заміжньою й працювала на *двох* роботах.

— Не порівнюй себе з нашою сестрою і дай татові спокій. Він просто приголомшений. — Я остаточно зняв гідрокостюм і дайверські шкарпетки, залишившись у старих братових гавайських плавках із принтом.

— Я міняв спеціальність чотири рази за два роки, — сказав Ґевін, тягнучись над кермом по мою бейсболку «Брюїнс»[1]. — Повір мені, тато не шокований.

Слушне зауваження. Ґевін славився вмінням добре проводити час, а не вірністю переконанням.

— Можеш переночувати в Керолайн і Шона, поки мама все залагодить. — Я попрямував до нього по вицвілому від солі й сонця килимку на палубі.

---

[1] Професійна хокейна команда міста Бостон у штаті Массачусетс.

— Я не залишу маму розгрібати мій безлад. Змінимо тему. — Ґевін усміхнувся. — Тобі ледь виповнилося сімнадцять, а ти вже витрачаєш свої заощадження на новий гідрокостюм. Наче справді хочеш дістатися до Аляски вплав. Не думай, що я не зауважив мапу над твоїм ліжком.

— Деякі мрії не змінюються. — Три роки тому я натрапив на документалку й відтоді хотів стати рятувальником у Сітці[1]. Допомога людям? Галочка. Адреналін? Ще одна. Переїзд на інший кінець країни з єдиного місця, де я коли-небудь жив? І це теж. Я схопив рушника із заднього сидіння, провів ним по голові та грудях, перш ніж натягнути футболку. — І дякую, що привіз мене. Тато дуже зайнятий.

— Я возитиму тебе щодня, якщо це допоможе. — Ґевін притиснув кепку мені до грудей, тримаючи ідеальну рівновагу за хитавиці.

— Дякую. — Я знав, що це просто слова. У нього були найкращі наміри, проте доведення їх до кінця не було його перевагою. — Тренування, можливо, трохи надмірне, але дає мені те, над чим варто працювати. — Я одягнув кепку задом наперед. Мої руки вкрилися сиротами од вітру. Вісімнадцять градусів — чимало для цієї пори року, та однак після води було збіса холодно.

— І я це поважаю. — Він повернув ключа, запустив двигуна, але залишив його на холостому ходу, дивлячись повз мене. — Це *човен на веслах*?

— Тут? Не може бути! — Я закрутив головою, щоб простежити за його поглядом, і враз помітив невелике судно приблизно за сто метрів на захід. На ньому було щось схоже на невеликий підвісний мотор, а ще двоє людей... веслували?

[1] Сітка — місто в штаті Аляска.

— Що вони, трясця, роблять? — не міг втямити Ґевін, дивлячись, як човнярі то з'являються, то зникають між хвилями, весь час нахиляючись над тим, що мало б бути сидіннями. — Гребуть?

Моє серце шугонуло в п'яти, мов камінь, кинутий за борт. Я схопив бінокль із бардачка й подивився на той човен.

Чорт забирай. Дві дівчини приблизно мого віку сиділи посеред чотириметрового човна з крихітним навісним мотором, який бачив кращі часи, і вичерпували воду голими руками.

— Вони не гребуть, а черпають. — І на жодній із брюнеток не було рятувального жилета. Я подав Ґевіну бінокль, і він підніс його до очей. — Ми мусимо допомогти.

— От лайно! — Ґевін кинув бінокль у бардачок і зачинив його. — Тримайся.

Я вхопився однією рукою за край лобового скла, другою — за поручень приладової панелі, а Ґевін натиснув на газ.

Передня частина нашого човна поцілувала небо, перш ніж брат відрегулював диферент, і ми майже полетіли над водою. Човен вирівнявся, але це не пом'якшило ударів хвиль об корпус. Після третього сильного удару, який ледь не відкинув нас убік, Ґевін вилаявся і скоригував наш курс.

— Ми маємо підійти до них... — почав він.

— ...за течією, — закінчив я. З кожною хвилею бризки заливали лобове скло. Я не зводив очей із суденця, і страх пронизав мене. Та його швидко витіснив адреналін, коли човен нахилився вниз на наступній хвилі і вода полилася через ніс.

Якщо досі вони були в біді, то тепер їм загрожувала неминуча небезпека.

Я перебрався на правий борт за спиною Ґевіна й підняв заднє пасажирське сидіння, коли він відрегулював газ і сповіль-

нив наше наближення. У човнів насправді немає гальм. Та це ж якесь *знущання*.

— Тут лише два рятувальні жилети?

— Нас двоє на борту, — відповів Ґевін. Ми сповільнили хід і зупинилися за двадцять метрів від лівого борту човна.

Я надів один з яскраво-жовтих жилетів і застебнув три застібки на тулубі, потім узяв другий і зробив те саме, ослабивши шворки, щоб збільшити розмір і нацупити його на перший.

— Можеш підійти ближче?

— Не без того, щоб врізатися в них або пройти повз, — відповів він, знімаючи свої сонцезахисні окуляри. — Дідько, думаю, вони...

— Допоможіть! — закричала дівчина в рожевій сорочці, зводячись на носі човна, що сильно розгойдувався, і несамовито вимахуючи руками, ніби ми якимось дивом могли їх *не* бачити.

Я сторопів.

— Сядь! — Про що вона, в біса, думала?

— Дай мені жилет. — Ґевін простягнув руку.

Дівчина, що сиділа позаду, кинулася до іншої, але було вже запізно — наступна хвиля перекинула й без того нестабільний човен, перелившись через його борт.

Дівчата зникли у воді, а моє серце тьохнуло.

— Я стрибаю! — Я виліз на пасажирське сидіння. Не було часу зволікати.

— Ні, не стрибнеш! Я не дозволю тобі...

Я пірнув.

У гідрокостюмі воду ледве можна було витримати. Без нього ж холод ударив у живіт, і я насилу втримував повітря в легенях. Рятувальні жилети тягнули мене вгору, і я вдихнув на повні груди, щойно виринув на поверхню. Ще й сіль щипала очі.

— Чорт забирай, Гадсоне! — крикнув Ґевін звідкись ззаду, але я був надто зосереджений на плаванні, щоб відповісти.

Будь ласка, Боже, нехай вони обидві будуть живі.

Я рухався швидше, ніж будь-коли, хоч і був обтяжений жилетами: мене штовхали вперед адреналін і жах того, що на мене чекало.

Моє серце калатало, коли я наблизився до носа перекинутого човна й побачив двох дівчат, які трималися за борти. Їхні руки вчепилися за ребро нижньої частини корпусу, і від полегшення мені забракло слів. З ними було все гаразд. У небезпеці, що дедалі посилювалася, але живі й... Вони сваряться?

— Я не *знала*, що в ньому пробоїна! — кричала та, що в рожевій сорочці, на дівчину в зеленому, яка була до мене спиною. — Або що в ньому мало бензину, і я точно не просила тебе стрибати в нього, коли йшла з елінгу!

— Звичайно, я стрибнула, — відповіла дівчина в зеленому напрочуд спокійним голосом, попри виразний звук цокотіння зубів. — Я думала, що зможу тебе спинити. Тато казав нам *ніколи* не брати цього човна.

— Я просто хотіла побути кілька хвилин подалі від *неї*! — заволала дівчина в рожевому. — А тепер вона вб'є нас обох, коли дізнається, що ми втопили човен!

— Готові забратися звідси? — запитав я. Мої груди здіймалися під жилетами, поки я плавав вздовж борту човна.

Обидві крутнули головами в мій бік, і їхні промоклі хвостики розбризкали воду. Вони подивилися на мене через плече.

Мою увагу привернула червона смужка на скроні дівчини, що була ближче до мене, але саме від її очей я не міг відвести